

REBECCA ROANHORSE
**CALEA
FULGERULUI**

Traducere din limba engleză de
IONELA CHIRILĂ

ARMADA

Monstrul a fost aici. Îi simt mirosul. Duhoarea lui e un amestec de sudoare acră de pe urma efortului fizic, putoare râncedă scursă de pe carnea nespălată a carnivorului și încă ceva, dar nu-mi dau seama ce anume. Întinează aerul serii, emanația lui e mai mult decât un miros, e ceva mult mai profund, mai animalic. Mă tulbură, îmi trezește instinctele, făcându-le să urle a avertizare. Broboane de transpirație îmi înfloresc pe frunte. Le șterg cu dosul palmei.

Simt în nări și mirosul copilei pe care a furat-o. Mirosul ei e mai ușor, mai curat. Nevinovat. Îmi miroase ca și cum ar fi vie sau ca și cum ar fi fost vie când a trecut pe aici. Dar acum ar putea mirosi altfel.

Ușa spre Sala Capitulară din Lukachukai se leagănă deschisă. O femeie, cel mai probabil mama fetei, stă cu chipul împietrit, într-un scaun vechi, pliant, din metal îndoit, în fața unei săli mici de ședințe. E flancată de un bărbat între două vârste, cu o pălărie Silver Belly pe cap, și de un adolescent care arată cu câțiva ani mai mic decât mine, îmbrăcat în pantaloni de uniformă militară. Băiatul ține mâna femeii și-i vorbește în șoaptă la ureche.

Mai tot orașul Lukachukai s-a înființat acolo. Ca să ofere sprijin sau din pură curiozitate ori pentru că oamenii au fost atrași de spectacolul durerii. Stau adunați în grupuri de câte doi sau trei, gheboșați în aceleași scaune jerpelite, niște adunături ursuze, respirând aerul stătut pe care ferestrele zăvorâte și aglomerația trupurilor în spațiul strâmt îl fac înăbușitor. Sunt toți localnici, din triburile navajo, sau diné, cum ne numim noi înșine, ai căror strămoși au trăit la poalele munților Chuska mai multe generații decât au locuit *bilagáanas* pe continent și care încă pot depăna povești despre rudele lor bătute sau ucise în Pelerinaj ori în internatele pentru indieni, cum s-a întâmplat anul trecut, oameni care probabil n-au pășit niciodată în afara rezervației, nici măcar pe vremurile alea, când nu era nimic mai mult decât o văgăună uitată de lume, în coasta Statelor Unite, și nu dezvoltată în stilul dinétah, cum e azi. Acești diné cunosc poveștile străvechi cântate de *hataalii*, legendele din vremuri de demult despre monștri și despre eroii care i-au răpus, chiar înainte ca monștrii să păsească afară din tărâmul legendelor și să-i smulgă pe copiii satului din paturile lor. Și acum caută un erou în mine.

Numai că eu nu am stofă de erou. Eu sunt mai degrabă ultima șansă, măsura de urgență de după apocalipsă. Eu sunt omul pe care îl angajezi când eroii deja s-au întors acasă în saci de morgă.

Mocasinii mei nu fac niciun zgomot când înaintez pe poadeaua din gresie crăpată ca să ajung în fața mamei. Apariția mea amuțește orice șușotit, iar capetele încep să se întoarcă în direcția mea. E clar că reputația mea a ajuns prin partea locului și nu toate privirile sunt prietenoase. Câțiva băieți, care trebuie să fie prietenii adolescentului, se foiesc pe lângă peretele din fundul sălii. Chicotesc zgomotos, urmărindu-mă cu privirea, dar nimeni nu se deranjează să le ceară să-și țină gura. Îi

ignor și-mi spun că nu-mi pasă. Că sunt aici să-mi fac treaba și să-mi iau răsplata și că n-are nicio importanță ce cred cei din Lukachukai despre mine. Dar am mințit întotdeauna îngrozitor de prost.

Mama fetei are o singură întrebare pentru mine.

– Poți s-o salvezi?

Dacă pot? Asta e întrebarea adevărată, nu-i așa? La ce sunt bune toate însușirile mele, puterea mea de clan, dacă n-o pot salva?

– Pot s-o găesc, îi răspund.

Și da, chiar pot, fără îndoială. Dar a o salva și a o găsi sunt două lucruri total diferite. Mama simte asta, așa că închide ochii și își întoarce fața de la mine.

Bărbatul cu pălăria de cowboy își drege vocea și se ridică de pe scaun. Poartă blugi Levi's care probabil că, în urmă cu zece ani, îi veneau bine, dar care acum, intrați la apă, îi lasă burta să se reverse peste centură. O cămașă la fel de strâmtă, tot de cowboy, îi acoperă burdihanul care începe să îmbătrânească. Privirea ochilor lui injectați îmi spune că deja o jelește pe fată. Că poate nici el nu prea crede că ar putea fi salvată.

Mi-o prezintă pe mamă, mi-l prezintă pe băiat, apoi se prezintă și el. Numele mic, numele de familie, apoi clanurile, așa cum se cuvine. El e unchiul fetei dispărute, iar băiatul e fratele ei. Sunt toți din familia Begay, un nume la fel de comun aici precum e Smith pentru *bilagáanas*. Dar clanul lui, cu legăturile ancestrale care îl fac un diné și care decid obligațiile noastre ca neamuri, îmi este necunoscut.

El se oprește, așteaptă să-mi spun și eu numele și clanul, pentru ca el și ceilalți să știe de unde să mă ia în lumea lor mică, să-și dea seama care sunt legăturile dintre noi și ce *k'é* mi-ar putea datora. Sau ce *k'é* le-aș putea datora eu. Dar nu-i fac pe

plac. N-am fost niciodată o mare adeptă a tradițiilor și e mai bine pentru toată lumea dacă rămânem niște străini.

În cele din urmă, cel mai vârstnic Begay dă din cap, pricepând că n-am nicio înclinație spre manierele elegante diné, și arată spre traista de pânză de la picioarele lui.

– Asta e tot ce avem de oferit, îmi zice.

Mâinile îi tremură în timp ce vorbește, ceea ce mă face să cred că e un mincinos la fel de prost ca mine, dar își ridică bărbia sfidător, căscând ochii sub borul larg al pălăriei.

Fac un pas înainte și mă las pe vine să mă uit în traistă, calculând rapid în minte. Bijuteriile din argint sunt frumoase – mărgele, brățări vechi, ștanțate, câteva coliere cu detalii în formă de floare –, chiar dacă turcoazul nu-i de calitate, lipsindu-i nervurile fine care fac pietrele să valoreze mult pe piață. Pot să schimb argintul pe bunuri în bazarul din Tse Bonito, dar turcoazele sunt inutile, nimic mai mult decât niște pietre albastre drăguțe.

– Turcoazul e de rahat, îi zic.

Se aude un geamăt puternic și fratele își împinge scaunul în spate. Picioarele de metal scrâșnesc pe gresie în semn de protest. Își încrucișează brațele cu dezgust într-un gest teatral.

Îl ignor și-mi îndrept privirea iar spre unchi.

– Poate ar trebui să găsiți pe altcineva. Ogarii Legii sau Băieții Însetați.

El scutură din cap, momentul lui de bravadă încheindu-se sub povara opțiunilor limitate.

– Am încercat. N-a venit nimeni. N-am fi trimis un alergător dacă n-am fi fost...

Disperați. Nu trebuie s-o spună. Pricep și așa.

Alergătorul era un puști pe motocicletă. Scund și îndesat, termenul fiind deci oarecum impropriu, dar purta o pereche

de Nike veche, cu scotch înfășurat cu grijă, în straturi groase, în jurul degetului mare de la picior și în jurul cusăturilor de la călcâie, ca să le întărească, așa că, în fond, ce știu eu? Stătea în curtea mea, cu motorul la ralanti, întărâtându-mi câinii. M-am dus la ușă să-i zic să se care dracului. Nu mă mai ocupam cu vânatoarea de monștri. Dar mi-a spus că oamenii din Lukachukai aveau nevoie de ajutor, că nimeni altcineva nu voia să vină, că era vorba de o fetiță și că, în plus, erau dispuși să plătească. I-am replicat că nu e problema mea, dar puștiul insista și, cinstit vorbind, eram interesată. Tot ce-am făcut în ultimele nouă luni a fost să mă holbez la pereții rulotei mele, așa că de ce nu? Prin urmare, când puștiul a refuzat să plece, m-am hotărât să merg la Lukachukai să văd ce vor. Dar acum încep să regret. În lunile de izolare autoimpusă, am uitat cât de mult urăsc mulțimea de oameni și cât de mult mă urăște mulțimea pe mine.

Unchiul întinde mâinile, implorându-mă din priviri când cuvintele nu-i mai servesc la nimic.

– Am crezut că, odată ce vei vedea...

Și am văzut. Dar consider că familia Begay nu-mi spune tot adevărul. Poate că nu vor să plătească pentru că sunt femeie.

Sau poate pentru că nu sunt El.

– Ce porcărie! zice fratele cu voce tare, iar tonul lui provocator trimite un fior de neliniște în rândurile mulțimii adunate acolo. Ce poate ea să facă și noi nu putem? adaugă el, făcând un gest atotcuprinzător spre gașca lui de prieteni de lângă pereți. Puterile de clan? Nici măcar nu vrea să ne spună care e clanul ei. Ucenica lui Neizghání? Nu avem altă dovadă decât cuvântul ei.

Când aud numele lui Neizghání, inima începe să-mi bată mai repede și nodul din gât mă împiedică să respir. Mă forțez să înghit, să alung suferința familială, durerea abandonului.

Jalnicul fior al dorinței. N-am mai reprezentat nimic pentru Neizgháni de foarte mult timp.

– Nu e doar cuvântul ei, îi răspunde unchiul. Toată lumea o spune.

– Toată lumea? Toată lumea spune că nu e întreagă la cap. Că nu e cum se cuvine după regulile navajo. Asta susțin toți.

Un murmur străbate mulțimea care s-a apucat, fără îndoială, să-și compare impresiile despre felurile în care sunt eu anapoda. Dar unchiul îi calmează pe toți, făcându-le semn cu mâinile.

– E singura care a venit. Ce vreți să fac eu? S-o alung? S-o las pe sora voastră să stea acolo, noaptea, cu chestia aia care a luat-o?

– Trimite-mă pe mine! strigă fratele.

– Nu! Nu ai ce căuta pe munte după lăsarea nopții. Monștrii...

Ochii îi strălucesc când se uită la mine, persoana pe care e dispus s-o trimită pe munte după lăsarea întunericii. Dar pe chipul lui nu se citește nici urmă de confuzie. În definitiv, mă plătește să-mi risc viața, deși trocul e unul foarte prost pentru mine. Nepotul îi e rudă și o cu totul altă problemă.

– Deja l-am pierdut pe unul dintre noi, încheie el cu glas stins.

Pentru o clipă, băiatul pare că vrea să-și sfideze unchiul, apoi surprinde privirea mamei lui și umerii îi cad. Oftează adânc și se trânteste pe scaun.

– Nu mi-e frică, mormăie el, ca o ultimă răbufnire.

Dar nu e adevărat. În ciuda hainelor militare, e doar gura de el și a renunțat destul de rapid. Le arunc o privire băieților de lângă perete. S-au potolit, se uită în toate direcțiile, numai spre prietenul lor nu. Îmi dau seama imediat că e mai mic cu câțiva ani decât estimasem inițial.

Îmi las ochii să se îndrepte spre fereastra închisă cu scânduri, dincolo de care soarele apune rapid. Dacă aș fi avut un ceas, aș fi avut grijă ca toată lumea să mă vadă verificându-l.

– Mie mi se pare că toate astea mă fac să irolesc lumina soarelui, le zic. Plătiți-mi cât am cerut și lăsați-mă să-mi fac treaba, sau nu mă plătiți și lăsați-mă să mă întorc acasă. Pentru mine e același lucru, adaug, apoi mă opresc, înainte să mă uit înspre mamă. Dar s-ar putea să nu fie același lucru pentru fiica voastră.

Băiatul tresare. Simt o ușoară împunsătură de plăcere privindu-l cum roșește de rușine, înainte ca o voce să despice aerul apăsător.

– Deții puterile unui clan?

Sunt primele cuvinte pe care le rostește mama de când m-a întrebat dacă pot să-i găsesc fata. Pare tulburată de propria izbucnire și ridică mâinile să-și acopere gura. Dar se oprește înainte să ducă gestul la capăt, își lasă mâinile în poală, prinde între degete țesătura fustei lungi, apoi continuă pe un ton scăzut:

– Asemenea lui, Ucigașului de Monștri. Umblă vorba că e adevărat. Că el te-a învățat. Că ești... ca el.

Nu sunt ca Neizgháni, nu. El e Ucigașul de Monștri din legendă, un nemuritor născut din doi Divini. Eu sunt om, o fată cu cinci degete. Nu sunt nici tocmai normală, nu sunt ca fratele fetei și ca prietenii lui. Dacă m-ar fi întrebat ceilalți, băiatul sau unchiul, aș fi refuzat să răspund. Dar nu pot să nu-i răspund unei mame îndurerate.

– *Honágháahnii*, născută pentru *k'aahanáanii*.

Doar primele mele două clanuri, dar e suficient.

Murmurele de neîncredere ale mulțimii au devenit ostilitate exprimată sonor și unul dintre băieți îmi aruncă niște cuvinte pline de răutate.

Mama se ridică în picioare, cu spatele drept, și reduce mulțimea la tăcere cu o căutătură aprigă. Privirea ei are ceva sălbatic, aprins, ce-mi stârnește simpatia, în ciuda eforturilor mele de a nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

– Avem mai multe de dat, zice ea.

Unchiul se pornește să protesteze, dar ea i-o retează scurt, vocea ei fiind din ce în ce mai puternică, autoritară.

– Avem mai multe de oferit. Vom plăti. Găsește-o doar. Găsește-mi fata.

Și asta e momentul în care rolul meu începe.

Îmi îndrept umerii, mișcând arma de foc care stă în tocul de pe spate. Din obișnuință, îmi duc mâna spre centura cu gloanțe de la brâu și spre cuțitul de vânătoare Böker de la șold. Vârfurile degetelor pipăie cuțitele de aruncat, îndesate în legăturile mocasinilor mei, argint în dreapta, obsidian în stânga. Pun traista pe umăr și fac stânga-mprejur, cu pași silențioși, mișcându-mă prin mulțimea tăcută. Țin capul plecat, mâinile pe lângă corp și privesc drept înainte. Împing ușa și ies din sufocanta Sală Capitulară chiar în clipa în care fratele strigă în urma mea:

– Și dacă nu te mai întorci?

Nu mă deranjez să-i răspund. Dacă nu mă mai întorc, cei din Lukachukai vor avea probleme mult mai mari decât o fată dispărută.

Urc pe munte de mai bine de o oră, luându-mă după urmele ușor de deslușit, crengi rupte și iarbă lucioasă, fără ca prada să-mi fi picat sub ochi. Îmi văd în continuare de drum, sigură de calea pe care am ales-o. Și, pentru o clipă, pierdută în frumusețea lumii scăldate în lumina apusului și în ritmul propriei respirații, uit că am venit aici să omor.

Pădurea mă înconjoară. Pini și molizi acoperă munții înalți ai deșertului, adăpostind hârciogii mici, șoareci și păsări de noapte. Piniile parfumează aerul, acele lor căzute scârțâind ușor sub tălpile mele. În jur insectele zboară fericite în aerul răcoros, bâzâindu-mi pe lângă urechi, atrase de transpirația mea. E multă frumusețe aici, un calm pe care îl savurez. O să savurez la fel de bine și sângele vărsat, dar echilibrul dintre pământ, viețuitoare și sinele meu mi se pare real. Mi se pare corect.

Soarele apune, luna răsare și noaptea se lasă peste fire ca un giulgiu greu. Copacii devin umbre, ființele din jur dispar din fața prădătorilor nopții și insectele își iau zborul. Plăcerea mea se estompează odată cu lumina zilei.

Merg în continuare, până când duhoarea descompunerii devine atât de puternică, încât mă copleșește. Groaza, ca o intuiție neagră, se adună în stomac, spunându-mi că sunt, probabil,

destul de aproape. Îmi înghit frica, am gura uscată și amară, dar merg mai departe. Îmi pipăi armele, pentru siguranță.

Surprind cu privirea o străfulgerare de lumină drept în fața mea, pe cărare, și mă tentează să mă apropiu. Mă aplec și mă duc într-acolo, ca să văd mai bine. Un foc tremură, trimițând limbi roșietice în toate direcțiile, pe fundalul copacilor înalți. Flăcările încearcă din răputeri să se înalțe, dar la baza lor e doar o grămadă de găteje aruncate într-o groapă prea puțin adâncă, lemne menite să ardă rapid, dar prost alese pentru asta.

O iau spre sud, ca să ajung cumva în contra vântului și la est de tabără. Îmi încarc pușca cu gloanțe pline cu polen de porumb și pulbere de obsidian, ambele sacre pentru diné. Muniție făcută anume pentru ucis monștrii din speciile *yee naaldloqshii* și *ch'jidi*, dar bune și pentru ceilalți monștri care și-au găsit cuib în Dinétah. Dacă mă înșel și monstrul ăsta e dintr-o specie umană ceva mai comună, muniția pe care o am va funcționa de minune și în cazul lui. O gaură în inimă e o gaură în inimă, indiferent cu ce-a fost făcută.

Găsesc un loc potrivit, frunzișul oferindu-mi o acoperire bună, fără să-mi incomodeze vederea spre tabără, și-mi fixează arma la umăr. Privesc în josul țevii. Ce văd îmi întoarce stomacul pe dos.

Monstrul arată ca un bărbat, dar eu știu bine că nu e. Zace întins pe un sac de dormit albastru, sub un pavilion improvizat din prelată groasă prinsă de doi molizi, cu sfoară groasă de cort. Trupul lui o ascunde pe față, dar, deși n-o văd, o aud. Îi aud gemetele înăbușite în timp ce gura lui se mișcă pe gâtul ei, iar ea îl imploră să se oprească.

Dar el nu se oprește.

Furia îmi inundă trupul și-mi înceteșează vederea, încerc să mă lupt cu un val de amintiri. Din străfundurile memoriei,

apar senzația unui trup care îl țintuiește pe al meu la pământ, sângele gros, înecăcios, care-mi umple gura, degete puternice care mă apucă de țeastă și mă izbesc cu capul de podea. În nări stăruie un miros greu ce n-ar trebui să existe.

Amintirea trece prin mine ca un fior, îmi face mâinile nesigure. Mă forțez să-mi revin. Să-mi spun că nu e decât o amintire și că nu mă mai poate răni – monstrul care mi-a făcut asta e mort. Eu l-am omorât.

O clipă încă sper că Neizghání va alerga în sus, pe munte, cu sabia de foc deasupra capului, să rezolve situația. Ba chiar stau locului o secundă, să văd dacă nu cumva chiar așa se va întâmpla. Dar... nu se întâmplă nimic. Sunt doar eu. Singură.

Ridic iar arma, o pun la umăr. Pășesc înainte, concentrându-mă la ce se află în fața mea. Calc apăsător pe o creangă. Creanga se rupe cu un zgomot care se propagă în noaptea altfel liniștită.

Îl aștept să se miște, să trag fără opreliști. Nicio șansă.

Cu ochii încă la spinarea monstrului, mă întind și culeg un bolovan de jos. Îl arunc cu forță într-un oțetar din depărtare. Piatra se izbește de trunchiul copacului cu o bufnitură. Strâng arma, cu degetul pe trăgaci.

Tot nimic, iar țipetele fetei se întetesc, devin mai chinuite.

La dracu' cu toate! Lovesec cu patul puștii în copacul pe care îl folosesc drept pavăză și urlu:

– Hei, tu! Ăla de colo!

El își îndreaptă spinarea, răsuțește brusc capul când în dreapta, când în stânga, căutându-mă în noapte. Se uită în lumina focului și orbește pe moment.

Înghit fierea care mi s-a urcat în gât. Gura lui e acoperită de sânge. Și-a înfipt colții în gâtul ei. Ticălosul ăsta o mănâncă de-a dreptul.